

Identita

Galatským 4, 1 - 11

1) Úvod

Když jsem přemýšlel nad tématem tohoto kázání, tak jsem si uvědomoval, že toto je sice moje první kázání, ale když se hodně nepodaří, tak je dost dobře možné, že to bude i kázání poslední ☺ A proto jsem uvažoval nad tím, co je to nejzásadnější, nejdůležitější, co bych vám chtěl říct, kdybych k tomu měl jen jedinou příležitost.

Pro nevěřícího, nebo hledajícího člověka je tou otázkou samozřejmě: „Kdo je Ježíš Kristus?“

Pro nás křesťany, kteří odpověď na tuto otázku nejenom známe, ale i jsme ji osobně prožili, bývá ale záludnější ještě jiná otázka a tou je: „Kým jsme my, jaká je naše identita, nebo lépe řečeno, kým jsme my v Kristu?“

V Bibli se můžeme dočíst, že jsme solí země, ratolestmi, že jsme služebníci spravedlnosti, Boží chrám, že jako církev jsme Kristovým tělem atd. Ale především jsme Božími dětmi, milovanými Božími dětmi.

To je vlastně to nejdůležitější, co bych rád, abyste si z dnešního kázání odnesli. Pokud si dnes odnesete jen jednu věc, tak ať je to takhle: **Jsem milovaným Božím dítětem.**

2a) Jak jsme se stali Božími dětmi?

To je to výjimečné, nezasloužené postavení, které nám získal a daroval Pán Ježíš. Které vydobyl tím, že se narodil pod zákonem, byl podřízen zákonu, ale na rozdíl od nás a místo nás zákon naplnil. Byl to on, kdo nás otroky vysvobodil od věčného zatracení, odsouzení a smrti. Byl to on, kdo nás adoptoval do Boží rodiny.

Podobně jako se dítě narodí, nebo je adoptované, protože to tak chtěli rodiče a to dítě na tom nemá žádnou zásluhu, tak i my jsme se Božími dětmi stali z Boží milosti a z Boží lásky, protože to tak Pán Bůh chtěl, aby se mohla ještě více rozhojnit Jeho láska. Nebylo to na základě zásluh, nebo schopností, protože ani mezi námi hříšnými lidmi se děti nerodí nebo nejsou adoptování na základě schopností, vlastností nebo zásluh... Dítě se neadoptuje tak, jako se draftují fotbalisti do týmu – že by si rodiče vybrali dítě, které je nejlepší...

Zároveň jsme i **milovanými** Božími dětmi, nejsme v Boží rodině trpění, nejsme Popelkami, které sice mají status dětí, ale nikdo se tak k nim nechová. Nejsme braní jako podřadné Boží děti. Pán Ježíš svojí dokonalou obětí i nás zachránil dokonale. Pán Bůh se na nás dívá skrze oběť Pána Ježíše, Jeho svatost si můžeme milostí přisvojit. Pán Ježíš nám vydobyl stejná práva, jako má On sám. Můžeme Pána Boha nazývat svým Otcem (Abba – Otče - Tata), máme stejné právo na přístup k Němu i stejná dědičná práva jako má Syn. Jak se píše ve verši 7: „*A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic.*“

Je to nezměnitelný fakt, je to skutečnost, která je stále platná. Protože i my napořád zůstáváme dětmi našich rodičů. I když se v našem životě změní úplně všechno. My samotní i naši rodiče se mohou změnit, dokonce se můžeme i jinak jmenovat a přesto zůstáváme dětmi svých rodičů.

A jako Boží děti již nejsme v otroctví zákona ani ničeho jiného, ale žijeme pod milostí a ve svobodě v Kristu.

Tečka

Proč nás ale tedy apoštol Pavel ve verši 9 varuje, abychom se nenechávali znovu zotročovat?

2b) Může nás znovu něco zotročit? – může nás zákon znovu zotročit?

Jakožto Boží děti přece nemusíme ničemu a nikomu otročit. Jak by se to vůbec mohlo stát, abychom byly zase otroky? - otrokem se dříve mohl člověk stát např. tím, že se zadlužil a neměl to jak splatit, nebo způsobil škodu, kterou nemohl nahradit. A i když nejsme v tomto životě imunní proti následkům našich hříchů a špatných rozhodnutí, přesto můžeme mít jistotu, že žádný z našich hříchů, nás nemůže připravit o status Božího dítěte. Protože všechny hříchy, dokonce i ty, které teprve napácháme, byly už jednou provždy splaceny, právě v oběti Pána Ježíše.

Jako bývalým otrokům se nám ale může stát, že zapomeneme na naší novou identitu, zapomeneme, kým jsme v Kristu, a znovu se snažíme naplňovat zákon svými skutky a z vlastní síly. Možná to také znáte, u mě se to nejčastěji projevuje dvěma způsoby. Buď zjišťuji, že se mi nedaří žít správně, vidím, že neustále selhávám. Potom jsem z toho zklamaný, deprimovaný a vyčerpaný. To se pak projevuje tím, že nemám dostatek lásky k lidem ani Pánu Bohu. Nebo druhý případ, kdy vyhodnotím, že to vlastně se mnou není tak špatné, že sice selhávám, ale zase na tom nejsem tak špatně jako jiní, takže i v porovnání s požadavky zákona to není zas tak špatné. Tenhle druhý postoj mě zase vede k pýše a třeba i k pohrdání druhými lidmi, kterým se nedaří žít tak „dobře“. Jinými slovy to vede k nedostatku lásky k lidem, a protože si v této situaci neuvědomuji, kolik mi bylo odpuštěno, tak i k nedostatku vděčnosti a lásky k Pánu Bohu.

Pán Bůh nás ale v Pánu Ježíši povolal k něčemu úplně jinému, povolal nás do svobody, do svobody Božích dětí.

2c) Jak být (zůstat) Božími dětmi?

Náš problém není v tom, že bychom se měli snažit být Božími dětmi a nesnažíme se, nebo že nám to moc nejde. Žádné dítě se nesnaží být dítětem svých rodičů, to je naprostý nesmysl, buď to jím je nebo jím není. Náš problém je v tom, že zapomínáme, že Božími dětmi **jsme**. Že to je naše identita, náš status ve vztahu k Pánu Bohu, ve vztahu k lidem, ve vztahu ke světu.

Stejně tak jako jsme si nezasloužili být adoptováni do Boží rodiny dodržováním zákona, tak si ani nemůžeme zasloužit, abychom zůstali v Boží rodině, tím že budeme dodržovat zákon. Milostí jsme se stali Božími dětmi a milostí jimi i zůstáváme.

Ve třetí kapitole listu Galatským se apoštol Pavel ptá: *2 Chtěl bych se vás zeptat jen na jedno: dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli? 3 To jste tak pošetilí? Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe?*

Náš křesťanský život, naše víra není založena dodržováním zákona. Stejně jako vztah rodiče a dítěte není založen na dodržování zákazů a příkazů, protože příkazy a zákazy z dítěte dobrého člověka neudělají. Pokud dodržujeme zákon a Boží příkazy ze strachu, nebo z donucení, tak už v ten okamžik nejednáme jako Boží děti. Protože Boží děti sami touží žít život, který bude oslavovat Pána Boha a naplňovat Jeho vůli. Ne z povinnosti, ale z vděčnosti, za to kolik nám bylo odpuštěno, z lásky k Bohu, který nás měl rád první. A taky proto, že Ho známe a důvěřujeme, že Jeho příkazy a zákony jsou k našemu užitku, pro naše dobro a proto, abychom mohli růst do Jeho podoby.

Závěr

A tak bych nás všechny chtěl dnes povzbudit k tomu, abychom se ponořili do svobody Božích dětí. Abychom nespolehali na sebe.

Nespoléhejme na dodržování zákona, ale spolehněme se na Toho, který dodržel zákon za nás, na Toho, který nás přijal a který nás přijímá za své syny a dcery. Na toho, který nás miloval první. Nechme se naplnit a proměnit Jeho láskou a Jeho odpuštěním, abychom žili jako Boží děti z vděčnosti, v radosti a v lásce.

Jedině tak můžeme naplňovat Jeho vůli a jediné tak můžeme nakonec naplňovat i zákon samotný. „*nebot ten, kdo miluje druhého, naplnil zákon*“.